

Capitolul I. Structura și conținutul juridic al infracțiunii

I. Infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005. Conținut constitutiv. Situație premisă – existența unei somații din partea organelor competente. Înstrăinarea părților sociale înainte de efectuarea inspecției fiscale

1. Pentru reținerea infracțiunii constând în refuzul nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale, cu scopul împiedicării verificărilor financiare și vamale, pe de o parte, trebuie dovedită reaua-credință a inculpatelor în efectuarea de tranzacții având ca finalitate înstrăinarea părților sociale, iar, pe de altă parte, trebuie îndeplinită situația premisă privind existența unei somații din partea organelor competente, prin intermediul căreia inculpatelor să li se fi solicitat în mod expres să pună la dispoziția acestora documentele legale sau bunurile din patrimoniul societății controlate.

2. Somația nu trebuie să îndeplinească o formă sacramentală, fiind suficientă din partea organului de control o notificare scrisă sau verbală, în acest din urmă caz, consemnată într-un înscris, care să fie adresată persoanei controlate, de a pune la dispoziție documentele și bunurile precis determinate.

3. Faptul că inculpatele au cunoscut că 63 de facturi înregistrate în evidența contabilă a societății, precum și în deconturile de TVA au avut la bază operațiuni fictive se deduce atât din calitatea pe care acestea o aveau în perioada de referință – funcționar economic, respectiv administrator al societății –, cât și din gradul de implicare a acestora în activitatea infracțională și conduita lor după declanșarea procedurilor de control. Astfel, în urma controlului inopinat efectuat la societate, a fost demarată o inspecție fiscală, a cărei dată de debut, la cererea inculpatei care avea calitatea de administrator și cu știrea mamei acesteia, a fost amânată cu 30 de zile. În timpul amânării, reprezentanții societății au efectuat demersurile în vederea cooptării unui nou administrator, numirea acestuia în locul celui care deținea respectiva funcție în momentul efectuării controlului inopinat, schimbarea sediului societății și schimbarea denumirii firmei, toate acestea fiind întreprinse în vederea îngreunării efectuării inspecției fiscale și creării unui motiv pentru nu a mai prezenta echipei de inspecții fiscale documentele contabile și comerciale, precum și orice alte informații cu privire la tranzacțiile efectuate. De asemenea, administratorul nu a prezentat echipei de control actele și documentele financiar-contabile ale societății, motivând că toate

documentele i-au fost furate, fără să fi depus vreo plângere penală pentru furt și fără să ofere justificări de ce nu a sesizat organele de urmărire penală despre pretinsul furt.

C.A. Târgu Mureș, dec. pen. nr. 248/A din 14.04.2016, www.rolii.ro

Prin sentință penală, prima instanță a schimbat încadrarea juridică a faptei inculpatei N.D., din prevederile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 și art. 26 CP 1969 raportat la art. 4 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 33 lit. a) CP 1969, în prevederile art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969, art. 5 NCP și art. 26 CP 1969 raportat la art. 4 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 33 lit. a) CP 1969. În baza art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969, art. 74 lit. a), art. 76 lit. d) CP 1969, art. 5 NCP (63 de acte materiale), a condamnat inculpata N.D. la pedeapsa de 1 an închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a), b), d), g), h) NCP pe timp de 1 an pentru săvârșirea infracțiunii de evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale. În baza art. 16 lit. b) NCPP, a achitat aceeași inculpată N.D. de comiterea infracțiunii de complicitate la refuzul nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale, cu scopul împiedicării verificărilor financiare și vamale prevăzută de art. 26 CP 1969 raportat la art. 4 din Legea nr. 241/2005.

A schimbat încadrarea juridică a faptei inculpatei L.L.M., din prevederile art. 26 CP 1969 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, în prevederile art. 26 CP 1969 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969 și art. 5 NCP. În baza art. 26 CP 1969 raportat la art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969, art. 74 lit. a), art. 76 lit. d) CP 1969 și art. 5 NCP (45 de acte materiale), a condamnat-o pe inculpata L.L.M. la pedeapsa de 10 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 66 lit. a), b), d), g), h) NCP pe timp de 1 an pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la infracțiunea de evidențierea, în actele contabile sau în alte documente legale, a cheltuielilor care nu au la bază operațiuni reale.

În baza art. 16 lit. b) NCPP, a achitat inculpata N.F. de comiterea infracțiunii de refuz nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale cu scopul împiedicării verificărilor financiare și vamale prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005.

A admis acțiunea civilă și, în consecință, a obligat inculpații N.D. și L.L.M. în solidar la plata către partea civilă D.G.R.F.P.B. a sumei de 143.946 lei daune materiale. A instituit sechestrul asigurător pe cota-parte din imobilul teren fânețe în suprafață de 500 mp, identificat de Serviciul impozite și taxe din cadrul Primăriei T.

Pentru pronunțarea acestei hotărâri, prima instanță a reținut că, potrivit sesizării A.N.A.F., societatea a înregistrat în mod fictiv în evidențele contabile și în deconturile de TVA a unui număr de 63 facturi fiscale în perioada 2010-2012, în valoare totală de 599.777 lei. Ca urmare a acestei operațiuni, a fost diminuată plata TVA către bugetul consolidat al statului în perioada în care aceste facturi au fost înregistrate cu suma de 143.946 lei. Societatea a fost administrată de inculpata N.F.,

iar N.D. îndeplinea calitatea de director economic, potrivit propriei declarații, și cea de delegat, potrivit semnăturii de pe facturile discutate. Săvârșirea faptei de către inculpata N.D., cu complicitatea inculpatei L.L.M., cu forma de vinovăție a intenției rezultă din numele și semnăturile lor de pe facturile fiscale.

La data de 07.05.2012 a fost demarată o inspecție fiscală la sediul social al societății, ocazie cu care au fost ridicate mai multe facturi și chitanțe. La aceeași dată, inculpata N.F. a solicitat amânarea efectuării inspecției fiscale pe o perioadă de 30 de zile, invocând probleme familiale, astfel începerea inspecției a fost reprogramată pentru data de 06.07.2012. În această perioadă de amânare, N.F. a procedat la efectuarea de modificări în actele constitutive ale societății, respectiv la 21.05.2012 a întocmit un contract de cesiune a părților sociale, prin care a cesionat 20 de părți sociale în valoare totală de 200 lei către numitul O.A.R. și s-a retras din societate.

Legat de aceste operațiuni, reținute ca elemente constitutive ale infracțiunii de refuz nejustificat de a prezenta organelor fiscale competente documentele legale, în scopul împiedicării verificării financiare și vamale, prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005, comisă de N.F. cu complicitatea lui N.D., instanța a constatat faptul că nicio dispoziție legală nu interzice înstrăinarea părților sociale înainte sau în cursul efectuării unei inspecții fiscale. Înstrăinarea s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor legale, mai mult, din declarația martorului O.A.R., cumpărătorul părților sociale rezultă că a fost încunoștințat despre inspecția fiscală care viza societatea.

Art. 4 din Legea nr. 241/2005 definește infracțiunea ca refuzul nejustificat de a prezenta organelor fiscale competente documentele legale, în scopul împiedicării verificării financiare și vamale. Înstrăinarea părților sociale efectuată în condițiile mai sus descrise nu poate fi asimilată cu un refuz nejustificat cu scopul împiedicării verificării financiare, în consecință, fapta în forma reținută de parchet nu este prevăzută de legea penală. Pentru aceste considerente, în baza art. 16 lit. b) NCPP, a dispus achitarea celor două inculpate de comiterea, în calitate de autor, respectiv complice, a infracțiunii prevăzute de art. 4 din Legea nr. 241/2005.

În rechizitoriu, parchetul a reținut în sarcina inculpatelor N.D. și L.L.M. o singură infracțiune, în condițiile în care se impută inculpatei N.D. recepționarea unui număr de 63 facturi fiscale care nu au avut la bază operațiuni comerciale reale, dintre care 45 de acte materiale cu complicitatea inculpatei L.L.M., ulterior parchetul solicitând schimbarea încadrării juridice prin reținerea formei continuate a infracțiunii în cazul ambelor inculpate. Din modalitatea similară a comiterii infracțiunii într-un interval de timp relativ scurt, cu scopul de a obține astfel venituri, rezultă că actele materiale reținute întrunesc elementele constitutive ale aceleiași infracțiuni, fiind comise în baza unei rezoluții infracționale unice. Pentru aceste motive, a admis cererea parchetului și a dispus schimbarea încadrării juridice.

În privința legii penale aplicabile, având în vedere că faptele au fost comise sub incidența Codului penal vechi (1969), iar la data dezbaterei cauzei era în vigoare noul Cod penal, a constatat că dispozițiile Codului penal vechi sunt favorabile inculpatelor.

În ceea ce privește pedepsele aplicate inculpatelor N.D. și L.L.M., văzând criteriile de individualizare, prima instanță a reținut ca circumstanțe atenuante împrejurările că inculpatele nu au antecedente penale și sunt persoane bine integrate în societate. Infracțiunea, în contextul în care a fost comisă, prezintă pericol social

sporit, având un caracter premeditat, care rezultă din multitudinea de operațiuni și intervalul de timp în care a fost comisă. Inculpatele au participat și contribuit în mod distinct la săvârșirea infracțiunii, împrejurări ce trebuie să se reflecte și în dozarea pedepsei, considerente pentru care instanța a dispus condamnarea fiecărei inculpate la pedeapsa cu închisoarea.

Referitor la acțiunea civilă alăturată acțiunii penale, instanța a reținut că, prin fapta de evaziune fiscală în forma prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005, inculpatele au cauzat părții civile un prejudiciu material care se impune să fie reparat. Prejudiciul cauzat a fost dovedit de raportul de inspecție fiscală, deși contestat de inculpate, acestea nu au solicitat administrarea unei probe contrare. Având în vedere cele de mai sus, instanța a admis acțiunea civilă și, în consecință, le-a obligat pe inculpate în solidar la plata către partea civilă a sumei de 143.946 lei.

Având în vedere natura infracțiunii de evaziune fiscală, se impune instituirea unui sechestrul asigurător pe bunurile inculpatelor. În acest sens, în cursul cercetării judecătorești au fost identificate imobile deținute în cotă-parte de inculpata N.D., asupra cărora a instituit sechestrul asigurător. În cazul inculpatei L.L.M., nu au fost identificate bunuri urmăribile.

Apelurile declarate de Parchet și inculpatele N.D. și L.L.M. împotriva sentinței penale au fost admise, cu consecințele desființării parțiale a sentinței și rejudecării în apel a cauzei, în următoarele limite:

În cauză, în mod corect, prima instanță a reținut că legea penală mai favorabilă este legea veche și a dispus condamnarea celor două inculpate la pedeapsa principală de un an închisoare (inculpata N.D. pentru săvârșirea în calitate de autor a infracțiunii continuate de evaziune fiscală) și respectiv 10 luni închisoare (inculpata L.L.M. pentru săvârșirea în calitate de complice a infracțiunii continuate de evaziune fiscală). În această situație, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, se aplică pedepsele accesorii și complementare prevăzute în Codul penal din 1969 și în condițiile prescrise de acest Cod. În baza art. 65 alin. (3) CP 1969, condițiile prevăzute în alin. (1) cu privire la cuantumul pedepsei principale (însemnând stabilirea pedepsei principale de cel puțin 2 ani închisoare) trebuie să fie îndeplinite și în cazul în care aplicarea pedepsei complementare este obligatorie. Întrucât pedepsele principale aplicate inculpatelor N.D. și L.L.M. sunt mai mici de doi ani închisoare, s-a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a aplica în sarcina acestora pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi. Prin urmare, în rejudecare, au fost înlăturate din hotărârea apelată dispozițiile privind aplicarea în sarcina inculpatelor N.D. și L.L.M. a pedepsei complementare a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), d), g) și h) NCP, pe o perioadă de un an.

Pentru a garanta repararea pagubei cauzate părții civile D.G.R.F.P.B., în mod legal prima instanță a instituit sechestrul asigurător pe cota-parte din imobilul teren fânețe în suprafață de 500 mp, identificat de Serviciul impozite și taxe din cadrul Primăriei T., însă nu a indicat în hotărâre până la cât se ridică această cotă-parte, în proprietatea cui se află cota-parte indisponibilizată și până la concurența cărei sume a instituit sechestrul. Aceste omisiuni pot fi complinite în al doilea grad, în rejudecare, în temeiul art. 404 alin. (4) lit. c) cu referire la art. 249 NCPP și art. 11

din Legea nr. 241/2005, instituindu-se măsura sechestrului asigurător asupra cotei-părți de 1/2 proprietate a inculpatei N.D., până la concurența sumei de 143.946 lei.

Cât privește celelalte motive de apel invocate de către procuror și cele două inculpate, acestea au fost respinse pentru următoarele considerente:

Separat de cele reținute de către prima instanță în motivarea soluției de achitare a inculpatelor N.D. și N.F. de comiterea infracțiunii de refuz nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale, cu scopul împiedicării verificărilor financiare și vamale (în calitate de complice – prima inculpată și în calitate de autor – a doua inculpată), s-a reținut că actele efectuate de inculpata N.F., cu complicitatea inculpatei N.D., în perioada 9.05.2012-16.06.2012, au avut drept scop împiedicarea verificărilor financiare de către organele abilitate. Totuși, activitatea inculpatelor N.D. și N.F. nu realizează conținutul infracțiunii incriminate de art. 4 din Legea nr. 241/2005, mai exact în cauză nu este îndeplinită situația premisă a acestei infracțiuni. Potrivit art. 4 din Legea nr. 241/2005, în forma în vigoare la data faptelor, „constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă refuzul nejustificat al unei persoane de a prezenta organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale, în termen de cel mult 15 zile de la somație”. Situația premisă a infracțiunii este dată de existența unei somații din partea organelor competente, prin intermediul căreia făptuitorului i se solicită expres să pună la dispoziția acestora documentele legale sau bunurile din patrimoniu persoanei controlate. Somația nu trebuie în mod esențial să îndeplinească o formă sacramentală, fiind suficientă din partea organului de control o notificare scrisă sau verbală, dar în acest din urmă caz, consemnată într-un înscris, care să fie adresată persoanei controlate, de a pune la dispoziție documentele și bunurile precis determinate.

În prezenta speță, nimic din materialul probator al dosarului nu confirmă că inculpatelor N.F. și N.D. sau vreunea dintre ele, organele de control le-ar fi cerut, cu ocazia controlului inopinat, să le pună la dispoziție documente legale ori bunuri din patrimoniul societății. O asemenea cerere, de a prezenta echipei de inspecție fiscală documentele contabile și comerciale ale societății, a fost adresată inculpatei N.D. abia după ce inculpata N.F. procedase la efectuarea de modificări în actele constitutive ale societății, iar noul administrator fusese numit O.A.R.

În aceste împrejurări, în mod corect prima instanță, în baza art. 16 alin. (1) lit. b) NCPP, a dispus achitarea celor două inculpate de săvârșirea infracțiunii de refuz nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale, cu scopul împiedicării verificărilor financiare și vamale, prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005, în calitate de complice – inculpata N.D. și în calitate de autor – inculpata N.F.

Controlul inopinat al inspectorilor fiscali a evidențiat că în evidența contabilă a societății, precum și în deconturile de TVA au fost înregistrate un număr de 63 de facturi, a căror valoare totală este de 599.777 lei, iar TVA aferentă este în sumă de 143.946 lei. Cele 63 de facturi au avut la bază operațiuni fictive, iar inculpatele N.D. și L.L.M. au cunoscut acest aspect, fapt care se deduce atât din calitatea pe care cele două inculpate o aveau – N.D. a fost în perioada de

referință funcționar economic, iar L.L.M. era administratorul societății, cât și din gradul de implicare a acestora în activitatea infracțională și conduita lor după declanșarea procedurilor de control. Astfel, în urma controlului inopinat efectuat la societate, a fost demarată o inspecție fiscală, a cărei dată de debut, la cererea administratorului N.F. și cu știrea mamei acesteia – N.D., a fost amânată cu 30 de zile. În timpul amânării, reprezentanții societății au efectuat demersurile în vederea cooptării unui nou administrator, numirea acestuia în funcția de administrator în locul celui care deținea această funcție în momentul efectuării controlului inopinat, schimbarea sediului societății și schimbarea denumirii firmei, toate acestea fiind întreprinse în vederea îngreunării efectuării inspecției fiscale și în vederea creării unui motiv pentru nu a mai prezenta echipei de inspecții fiscale documentele contabile și comerciale, precum și orice alte informații cu privire la tranzacțiile efectuate. În aceeași ordine de idei, inculpata L.L.M. nu a prezentat echipei de control actele și documentele financiar-contabile ale societății, motivând că toate documentele i-au fost furate, fără să fi depus vreo plângere penală pentru furt și fără să ofere justificări pentru ce nu a sesizat organele de urmărire penală despre pretinsul furt.

2. Infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005. Contravenția prevăzută de art. 219 alin. (1) lit. c) CPF. Refuzul debitorului de a prezenta, la solicitarea executorilor fiscali, anumite documente, în procedura de executare silită a unei creanțe fiscale. Incriminarea faptei. Atribuția executorilor fiscali de efectuare a unei constatări în interes fiscal, și nu a unei verificări fiscale

1. Infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005 este o infracțiune conexă infracțiunii de evaziune fiscală, iar obiectul juridic special al acesteia este reprezentat de relațiile sociale privind asigurarea condițiilor normale de realizare a verificărilor financiare, fiscale sau vamale. Pentru a fi în prezența acestei infracțiuni trebuie ca persoana să fi fost somată de organele competente să prezinte anumite documentele legale sau bunuri din patrimoniu, iar în somație trebuie să fi fost prevăzut un termen în care să fie prezentate aceste documente sau bunuri. În lipsa unei prevederi exprese, termenul de 15 zile prevăzut în norma de incriminare începe să curgă de la data expirării termenului prevăzut în somație. De asemenea, refuzul trebuie să aibă ca scop împiedicarea verificărilor financiare, fiscale sau vamale.

2. Organele fiscale care administrează creanțele fiscale, denumite organe de executare silită, sunt abilitate, conform art. 136 alin. (2) CPF, să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită. Aceasta este efectuată de organul de executare competent, prin intermediul executorilor fiscali, care, în exercitarea atribuțiilor, pot să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului, însă această activitate nu atribuie acestor organe un rol de control, în sensul efectuării unei verificări fiscale, ci doar a unor constatări în interes fiscal.

3. Atât infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005, cât și contravenția prevăzută de art. 219 alin. (1) lit. c) CPF presupun un refuz nejustificat din partea subiectului activ de a prezenta documentele solicitate de către organele fiscale. Ceea ce le diferențiază însă este scopul refuzului nejustificat. Pentru ca fapta să constituie infracțiune, se cere ca scopul refuzului nejustificat să fie acela al împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale, iar pentru ca fapta să constituie contravenție, se cere ca scopul refuzului nejustificat să fie acela al împiedicării stabilirii stării de fapt fiscale. Situația premisă este aceea de a i se solicita subiectului activ să prezinte organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul verificărilor financiare, fiscale sau vamale, în termen de cel mult 15 zile de la somație și abia în urma unei astfel de solicitări, se poate constata refuzul nejustificat.

Câtă vreme nu i s-a solicitat inculpatului să prezinte documentele pentru verificări financiare, fiscale sau vamale, ci i-au fost solicitate în baza art. 56 CPF, respectiv pentru stabilirea stării de fapt fiscale, nu poate fi reținut nici refuzul nejustificat al acestuia de a prezenta organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale.

C.A. Târgu Mureș, dec. nr. 321/A din 19.05.2016, portal.just.ro

NOTĂ. Art. 56 CPF are drept corespondent art. 64 NCPF, art. 136 alin. (2) CPF – art. 220 alin. (2) NCPF, iar art. 219 alin. (1) lit. c) CPF – art. 336 alin. (1) lit. c) NCPF.

Prin sentința penală nr. 1526/17.12.2015, pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș, în temeiul art. 396 alin. (1) și (5) NCPP raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) NCPP, a fost achitat inculpatul XX, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de refuzul nejustificat al unei persoane de a prezenta organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale, în termen de cel mult 15 zile de la somație, faptă prevăzută și pedepsită de art. 4 din Legea nr. 241/2005, cu aplicarea art. 41 alin. (2) CP 1969 și art. 5 alin. (1) NCP.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele:

Inculpatul XX a avut calitatea de unic asociat și administrator al X SRL, societate cu obiect principal de activitate „comerț cu ridicata al echipamentelor și furniturilor de fierărie pentru instalații sanitare și de încălzire”.

La data de 08.04.2013, la Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Mureș s-a înregistrat sesizarea penală formulată de A.N.A.F. – A.F.P. Tg. Mureș – Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice, prin care s-a arătat că reprezentantul legal al X SRL nu a răspuns solicitărilor organelor de executare silită de a prezenta documentele financiar-contabile ale unității în vederea stabilirii stării de fapt fiscale, deși au fost transmise două notificări în acest sens. Somarea s-a efectuat în cadrul acțiunii de recuperare a obligațiilor fiscale restante neachitate bugetului general consolidat al statului, în sumă de 67.405 lei, la data de 02.04.2013. Aceasta viza prezentarea, în termen de trei zile de la primirea notificărilor, a următoarelor documente: ultima bilanță de verificare, lista mijloacelor fixe, extras C.F. în cazul

bunurilor imobile, cărți de identitate autovehicule, declarație cu privire la situația conturilor bancare deschise de unitate, situația analitică a conturilor 4111 – clienți (copie după facturile neîncasate) și 461 – debitori diverși, copie a actului de identitate al administratorului și ștampila unității, actele adiționale privind modificarea statutului societății.

Din actele înaintate de organele fiscale, cât și din declarațiile martorei XX și ale inculpatului, a rezultat că acesta, în calitate de administrator al X SRL Tg. Mureș, a luat la cunoștință despre notificările înregistrate la A.F.P. Tg. Mureș, preluat/ primite prin poștă cu confirmare în data de 27.12.2012 și, respectiv, în data de 27.02.2013. Inculpatul nu a prezentat documentele solicitate, fiind contactat și telefonic de către organele de executare silită din cadrul A.F.P. Târgu Mureș. În data de 26.03.2013, organele de executare silită din cadrul A.F.P. Tg. Mureș, Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice, s-au deplasat la sediul X SRL, dar inculpatul nu a fost găsit, fiind întocmită „nota de constatare”. Conform listingului furnizat din bazele de date ale ONRC privind X SRL, la data de 01.11.2013 a fost numit lichidator judiciar XX IPURL, cu puteri depline în conducerea activității societății. (...)

Raportând starea de fapt anterior reținută la dispozițiile legale aplicabile, instanța a constatat că fapta reținută în sarcina inculpatului prin actul de sesizare și recunoscută de către acesta în fața instanței de judecată nu era prevăzută de legea penală, fiind incriminată drept contravenție, potrivit dispozițiilor art. 219 alin. (1) lit. c) CPF.

Infrațiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005 este o infrațiune conexă infracțiunii de evaziune fiscală, iar obiectul juridic special al acesteia este reprezentat de relațiile sociale privind asigurarea condițiilor normale de realizare a verificărilor financiare, fiscale sau vamale. Pentru a fi în prezența acestei infracțiuni trebuie ca persoana să fi fost somată de organele competente să prezinte anumite documentele legale sau bunuri din patrimoniu, iar în somație trebuie să fi fost prevăzut un termen în care să fie prezentate aceste documente sau bunuri. În lipsa unei prevederi exprese, termenul de 15 zile prevăzut în norma de incriminare începe să curgă de la data expirării termenului prevăzut în somație. De asemenea, refuzul trebuie să aibă ca scop împiedicarea verificărilor financiare, fiscale sau vamale. Urmarea imediată a acestei infracțiuni constă în producerea unei stări de pericol din cauza imposibilității verificării respectării de către contribuabili a obligațiilor financiare, fiscale sau vamale față de stat, verificări efectuate de organele de control abilitate, care au ca principal scop depistarea eventualelor fraude fiscale. Din analiza prezentată, a rezultat că, pentru reținerea acestei infracțiuni, era necesar a se stabili cu prioritate dacă solicitarea organului competent de prezentare a unor documente a avut drept scop efectuarea unei verificări fiscale, financiare sau vamale în sensul cerut de lege.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut faptul că art. 2 lit. g) din Legea nr. 241/2005 definește noțiunea de „organe competente” din textul incriminator ca fiind „organele care au atribuții de efectuare a verificărilor financiare, fiscale sau vamale, potrivit legii, precum și organele de cercetare penală ale poliției judiciare”, iar conform art. 138 CPF, în exercitarea atribuțiilor ce le revenea, pentru aplicarea procedurilor de executare silită, executorii fiscali, ca organ fiscal făcând parte din unitățile și compartimentele de specialitate subordonate A.N.A.F., cum era cazul de

față, pot, printre altele, să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului.

În cazul inculpatului XX, solicitarea A.N.A.F. – A.F.P. Tg. Mureș – Serviciul Colectare Executare Silită Persoane Juridice de prezentare a documentelor financiar-contabile s-a făcut în cadrul acțiunii de recuperare a obligațiilor fiscale restante, neachitate bugetului general consolidat al statului, fiind vorba despre o creanță fiscală certă, lichidă și exigibilă. Contrar susținerilor acuzei, solicitarea a avut drept scop efectuarea unei constatări în interes fiscal, respectiv identificarea unei modalități practice de executare silită, aspect care rezultă și din actul de sesizare a organelor de urmărire penală, și nu pentru efectuarea unei verificări fiscale, în sensul cerut de lege, respectiv control efectuat de către organele abilitate pentru stabilirea unei stări fiscale reale, care să urmărească depistarea eventualelor fraude fiscale.

Organele fiscale care administrează creanțele fiscale, denumite organe de executare silită, sunt abilitate, conform art. 136 alin. (2) CPF, să ducă la îndeplinire măsurile asigurătorii și să efectueze procedura de executare silită. Aceasta este efectuată de organul de executare competent, prin intermediul executorilor fiscali, care, în exercitarea atribuțiilor, pot, într-adevăr, să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului, însă această activitate nu atribuie acestor organe un rol de control, în sensul efectuării unei verificări fiscale, ci doar a unor constatări în interes fiscal.

Refuzul debitorului de a prezenta, la solicitarea executorilor fiscali, anumite documente, în procedura de executare silită a unei creanțe fiscale, este incriminat drept contravenție, conform art. 219 alin. (1) lit. c) CPF, fapta fiind comisă în afara limitelor de incriminare conținute de art. 4 din Legea nr. 241/2005. De asemenea, reaua-credință a administratorului societății care nu achită o creanță fiscală certă poate atrage și răspunderea fiscală solidară a acestuia, organele fiscale ale statului având posibilitatea de a demara procedura de executare silită, conform Ordinului A.N.A.F. nr. 127/2014. A admite că o astfel de conduită s-ar încadra în dispozițiile art. 4 din Legea nr. 241/2005 ar însemna extinderea obiectului special al acestei infracțiuni și cu privire la relațiile sociale care ocrotesc buna desfășurare a procedurii de executare silită a unei creanțe fiscale certe, ceea ce nu este posibil. Sancțiunea unei astfel de conduite este de altă natură, conform celor prezentate anterior, și nicidecum una penală.

Examinând apelul promovat, din prisma dispozițiilor art. 417 și urm. NCPP, instanța de control judiciar îl găsește nefondat, pentru următoarele considerente.

Sub aspectul stării de fapt, care a fost corect reținută – pornind de la conținutul materialului probator administrat pe parcursul desfășurării procesului penal –, hotărârea instanței de fond nu comportă niciun fel de critică, fiind justă soluția la care s-a oprit prima instanță, respectiv la achitarea inculpatului.

Pentru a face o asemenea apreciere, instanța de control judiciar consideră că, din conținutul materialului probator administrat, rezultă fără putință de tăgadă faptul că cele reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare și recunoscute de acesta în fața instanței nu constituie infracțiunea prevăzută de art. 4 din Legea nr. 241/2005, ci situația de fapt este incriminată drept contravenție, potrivit dispozițiilor art. 219 alin. (1) lit. c) CPF. Este adevărat că atât infracțiunea prevăzută de art. 4

din Legea nr. 241/2005, cât și contravenția prevăzută de art. 219 alin. (1) lit. c) CPF presupun un refuz nejustificat din partea subiectului activ de a prezenta documentele solicitate de către organele fiscale. Ceea ce diferențiază însă este scopul refuzului nejustificat. Pentru ca fapta să constituie infracțiune, se cere ca scopul refuzului nejustificat să fie acela al împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale, iar pentru ca fapta să constituie contravenție, se cere ca scopul refuzului nejustificat să fie acela al împiedicării stabilirii stării de fapt fiscale. Situația premisă este aceea de a i se solicita subiectului activ să prezinte organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul verificărilor financiare, fiscale sau vamale, în termen de cel mult 15 zile de la somație și abia în urma unei astfel de solicitări se poate constata refuzul nejustificat. Or, inculpatului din prezenta cauză nu i s-a solicitat să prezinte organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul verificărilor financiare, fiscale sau vamale, ci, prin cele două notificări, i s-a solicitat să prezinte anumite documente, în conformitate cu art. 56 CPF, adică în vederea stabilirii stării de fapt fiscale. Aceasta rezultă, mai presus de orice dubiu, din însuși conținutul celor două notificări prin care inculpatul a fost informat că pentru recuperarea obligațiilor fiscale a fost demarată procedura de executare silită, în cadrul căreia („Drept urmare...”) i s-a solicitat să prezinte documentele contabile, în conformitate cu prevederile art. 56 CPF, respectiv pentru stabilirea stării de fapt fiscale, și nicidecum în scopul verificărilor financiare, fiscale sau vamale.

Așadar, câtă vreme nu i s-a solicitat inculpatului să prezinte documentele pentru verificări financiare, fiscale sau vamale, ci i-au fost solicitate în baza art. 56 CPF, respectiv pentru stabilirea stării de fapt fiscale, nu-i poate fi reținut nici refuzul nejustificat de a prezenta organelor competente documentele legale și bunurile din patrimoniu, în scopul împiedicării verificărilor financiare, fiscale sau vamale. De altfel, chiar în ultimul alineat ale celor două notificări, i se aduce la cunoștință inculpatului că „Neprezentarea, în condițiile de mai sus, constituie contravenție, conform art. 219 alin. (1) lit. c) CPF (...) sancționată cu amendă, conform art. 219 alin. (2) lit. a) din același act normativ”. În lipsa unei solicitări din partea organelor fiscale, ca situație-premisă, inculpatului nu-i poate fi reținut refuzul nejustificat de a prezenta documentele legale și bunurile din patrimoniu, astfel încât fapta acestuia nu este prevăzută de lege, soluția de achitare pronunțată de prima instanță fiind una temeinică și legală.

Față de cele reținute, în baza art. 421 pct. 1 lit. b) NCPP, a fost respins ca nefondat apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Mureș.

3. Infracțiunile prevăzute de art. 6 și art. 9 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 241/2005. Insuficiența disponibilităților bănești în conturile societății. Imposibilitatea achitării impozitelor și contribuțiilor cu reținere la sursă. Lipsa vinovației. Achitare. Facturi ce conțin date nerezale. Cheltuieli nerezale, reprezentând aprovizionări fictive cu mărfuri. Mijloace de probă. Competență

1. Inexistența, în conturile societății, a sumelor suficiente pentru plata obligațiilor curente a avut drept consecință imposibilitatea achitării